

Kirjoittaja Ritva Rinnankoski

WILMA - KEITELEEN KEIJU

Viitasaaren Seudussa 21.9.2006

Vieraspaikkakuntalaiset ovat kysyneet minulta: "Kuka tai mikä on Viitasaaren Wilma?" Olen vastannut: "Elis Räsänen veistänyt patsas Viitasaaren torilla." Tietysti olen tilanteen mukaan laajentanut selitystä meille tutuilla asioilla. Wilmaksi valintani jälkeen kävin monta kertaa Wilman luona miettimässä, kuka hän oikein on. Mielikuvitukseni hahmotti hänet Keiteleen kehdestä syntyneeksi hyväksi hengeksi, joka ikiajoista asti on säilyttänyt kotiseutumme kaikki vaiheet ja nyt siinä torilla kuulee ja kokee nykypäivän tapahtumat. Vahvistusta näille ajatuksille sain, kun kävin haastattelemassa kuvanveistäjän puolisoa Sirkka Räsästä. Hän kertoi, että sittemmin yleisöäänestyksessä Wilma-nimen saaneen neidon työnimenä veistovaiheessa oli Keiteleen Keiju. Nykysuomen etymologisen sanakirjan mukaan (keiju) tarkoittaa pientö lentävä, hyväntahtoista luonnonhaltijaa. Sana on puhtaasti suomalainen ja juontuu sanoista `keikkua, keinua, leijua. Henrik Gabriel Porthan lisäsi sen Daniel Jusleniuksen sanakirjaan 1770-luvulla merkityksessä (keinu). Porthanin aikalainen, Rantsilan kuuluisa kappalainen Kristfrid Ganander, kansanrunouden kerääjä ja muinaisuskonnon tutkija, esitteli (keijukaiset tai keijunkaiset) Mythologia Fennicassa v. 1789. Vuonna 1982 Ganander sai Rantsilaan näköispatsaan. Sen on opettaja Helmi Juntusen suunnitelman mukaan veistänyt - kukapas muu kuin Elis Räsänen! Nimi Wilma (Vilhelmiina) tarkoittaa lujatahtoista. Pikku haltiatar kyllästyi keinumaan näkymättömänä Keiteleen aalloilla. Hän tahtoi päästä ihmisten luo Viitasaaren torille. Elis Räsänen näki hänet kivipaaden sisällä ja omien sanojensa mukaan hakkasi liian kiven pois. Näin syntyi viitasaarelaisten oma Satusuomalainen, yhtä huumorintajuinen, leppeä ja leikkisä kuin tekijänsä Elis. Hän ottaa joka vuosi uuden ihmishahmon Viitasaaren Wilmassa, joka sitten toimii omalla persoonallisella tavallaan.

Ritva Rinnankoski

Viitasaaren Wilma 2006